

[Hans Nielsen.]

Det er jo længe siden, de Konservative alene havde Magten, og ret jævnlige forekommer det, at konservative Talere fortæller undrende Tilhørere, at da de Konservative havde Raadighed over Finanserne, betalte man hverken Skatter eller stiftede Gæld her i Landet. I den Anledning har jeg set lidt paa Statsregnskaberne fra 1885 til 1894, da den konservative Estrup røgtede Pengekassen paa Hitlersk Vis uden at tage Hensyn til Rigsdagen. Budgetterne var dengang paa 55 til 60 Millioner, og ser vi paa Statsregnskaberne, da viser disse følgende meget interessante Tal: Regnskabet for 1886—87 har et Underskud paa 3,3 Mill. Kr., Statsregnskabet for 1887—88 et Underskud paa 5,5, det for 1888—89 et Underskud paa 4,2, det for 1889—90 et Underskud paa 4,8, det for 1890—91 et Underskud paa 9,3, det for 1891—92 et Underskud paa 7,7, det for 1892—93 et Underskud paa 7,3 og Statsregnskabet for 1893—94 et Underskud paa 4 Millioner. Dermed sluttede den konservative Epoke, og det er jo i Sandhed en nydelig Buket. Altsaa i alle disse Aar, hvor de Konservative havde Lejlighed til rigtig at vise, hvorledes en Stats Finanser rettelig bør styres, er der ikke et eneste Aar med Overskud. Alle 8 Aar viser et trøstesløst og haabløst Solderi med Statens Penge. Underskud paa Underskud det ene Aar efter det andet og af en Størrelse, der varierer mellem 9 og 20 pCt. af Indtægten.

Og hvorledes brugte de Konservative saa Statens Penge? (*Kristen Amby*: Der var vel himmelhøje Skatter?). Det kan vi komme til senere. Regnskaberne er i alt væsentligt af samme Indhold det ene Aar som det andet. Men lad os nu tage Aaret 1889—90, der ikke hører til de værste. Da var Underskuddet kun 4,8 Mill. Kr., Aaret efter var det 9,3 Millioner. Indtægterne var 57 Millioner. Af disse Penge anvendtes 25,3 Millioner til Militærvæsenet, heri ikke medregnet de militære Pensioner, Udskrivninger, Indkvartering m. v. Naar disse Udgifter medtages, anvendtes 50 pCt. af Indtægten til Militærvæsenet. Af Resten gik 5,7 Millioner til Forrentning af Statsgælden, 3 Millioner til Pensionsvæsenet, $1\frac{1}{4}$ til Kongehuset, $\frac{1}{2}$ Million til Invaliderne. Lønninger, Straffeanstalter, Politi og Administration tog Resten. Til Støtte for Erhvervene ydedes nogle ubetydelige Beløb. Men hvad fik den store almindelige Befolkning? Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller burde i en ledig Time studere disse Regnskaber grundigt, og han vil da finde, at der blev ydet

89 000 Kr. til ubemidlede unge Menneskers Ophold paa Højskole og 3 500 Kr. til Tilsyn med Fabrikker og Værksteder. Til fattige, gamle, syge findes ikke en Skilling. Af de 57 Millioner tog Militæret nøjagtigt Halvdelen, og Resten deltes saa at sige mellem Landets daværende Overklasse, medens den Befolkning, der ved indirekte Skatter havde ydet langt den overvejende Del af de 57 Millioner, ikke fik en rød Øre. De Godtfolk, der nu klager saa stærkt over Socialministerens Budget og Socialreformen, skulde se tilbage og erkende, at det er en meget gammel Uret, der nu gøres Bod for ved de Bevillinger, der ydes til Smaafolk her i Landet. Ser man Statsregnskaberne efter for den korte Periode, Venstre regerede alene efter 1901, maa det erkendes, at man trods voksende Militærbevillinger søgte at undgaa store Underskud, men i den Periode flød Indtægterne ved Hjælp af nye Skatter ogsaa rigeligt.

Men saa har vi Perioden efter 1920, da Venstre og Konservative broderligt delte Magten, Æren og Ansvaret. Se, naar „Fyns Tidende“ taler om Kæmperekordunderskud paa 16 Mill. Kr., har Bladet aabenbart ganske glemte, at Niels Thomasius Neergaard stadig lever, og Hr. Neergaard sidder inde med Rekorden i Underskud. Der vil gaa Aartier, før der kommer en Finansminister her i Landet, der vil slaa hans Rekord. Jeg har tidligere beskæftiget mig hermed og skal ikke komme ind paa en vidtløftig Dokumentation, thi dette behøves aldeles ikke.

Der var Balance paa det sidste Budget, som Ministeriet Zahle forelagde, og den 1. April 1920 var der 352 Mill. Kr. i Finanskassen, Statsgælden var pr. samme Dato 926 Mill. Kr. 1. April 1923 var Kassebeholdningen sunket til 129 Mill. Kr., og Statsgælden var vokset til 1 201 Mill. Kr. De to konservative Partier havde altsaa under Hr. Neergaards Anførelse paa tre Aar brugt 223 Mill. Kr. af Kassebeholdningen og samtidig laant 275 Mill. Kr., med andre Ord, i disse tre Aar havde man frembragt et Underskud paa i alt 498 Mill. Kr.; og man fortsatte paa samme Maade. Se, dette kalder jeg for et Kæmperekordunderskud, som den nuværende Finansminister aldrig formaar at slaa i denne Verden, og Estrup naaede det da heller ikke til Trods for de store Anstrengelser gennem 8 Aar.

Egentlig er det forfærdende at tænke paa, at en Regering i Danmark overtager en Kasse, der indeholder 352 Mill. Kr. den 1. April 1920, men allerede samme Aar